

IUSTIN PETRE



**IERARHUL
MEU**



Înaltpreasfințitul Teodosie

Motto:

Înaltpreasfințite, Dobrogea vă așteaptă de 2000 de ani!

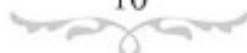
(Părintele Arsenie Papacioc)



și respirând prin mintea și inima Sfinției sale. Asemenea unui mare dirijor aflat pe podium, Părintele Iustin, cu o iscusită baghetă-peniță a adus la lumina tiparului partiturile-mărturii primite, reușind să armonizeze sunetele atât de diverse ale unor interpreți-scriitori într-o manieră extrem de originală. Sunt crâmpeie de viață prin care Părintele Iustin și-a asumat la scenă deschisă trăirile atât ale Sfinției sale cât și, în calitate de duhovnic, ale fiecăruia dintre cei care au dat mărturie în acest volum.

Să scrii cu măsură despre cineva important, fără să îl lauzi excesiv (cum se întâmplă în cele mai multe cazuri) este din punctul meu de vedere un act de admirație curată, dezinteresată, un act recuperator de împreună-viețuire cu toate conotațiile ei. Efortul Părintelui Iustin este cu atât mai deosebit cu cât Sfinția sa nu este unul dintre apropiații Înaltpreasfințitului Teodosie. Momentele în care cei doi s-au întâlnit pot fi numărate pe degete. Cu toate acestea, mărturiile cuprinse în acest volum sunt de o profunzime a trăirilor care te lasă fără cuvinte. Zic aceasta și pentru că multora dintre cei apropiați Episcopului nostru le-a fost greu să înseileze câteva cuvinte de apreciere, cât de puține, un crâmpei de viață trăită alături de Ierarhul lor, ca și cum nu l-ar cunoaște, ca și cum nu i-ar fi impresionat cu nimic, ca și cum ar fi trăit vieți paralele. Și, așa cum se întâmplă de cele mai multe ori, aceștia sunt oameni care s-au bucurat de generozitatea Înaltpreasfinției Sale cu măsură sau supra de măsură!

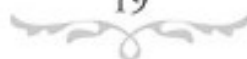
Mozaicul de mărturii aflate sub semnătura Părintelui Iustin, îmbină cu autentic rafinement shakespearian atât descrieri pline de umor, cât și dramatice, într-un stil inconfundabil și personal. Este o lectură captivantă; acea lectură pe care pur și simplu nu poți să o lași din mână, care te ține agățat și care reușește să te treacă prin toate stările cunoscute unui fin cititor, de la râs la plâns,



de ani pentru a descoperi dacă are sau nu aceste calități. O simplă întâlnire a privirilor, o simplă expresie a chipului, o simplă imagine a întregului, credeam că sunt suficiente ca să-mi dau seama de caracterul și de felul lui. De aceea așteptam cu înfrigurare, curios și nerăbdător, momentul întâlnirii noastre.

M-a primit dimineața din Miercurea Mare a anului 2002, la Palatul Arhiepiscopal, în salonul de primire al oaspeților. Din prima clipă m-am bucurat să văd că viitorul meu episcop avea chipul asemănător cu cel al sfinților din icoane: barba lungă, privirea pătrunzătoare, pomeții proeminenți. Nu avea burta revărsată, *burtă popească!* Un detaliu neimportant pentru mine acum, dar la vremea aceea, când eram ros de preconcepții, era capital. În ochii lui descoperisem aceeași nerăbdare, aceeași curiozitate de a ne cunoaște pe care o aveam și eu. A fost o întâlnire care s-a petrecut, în cea mai mare parte, în tăcere. Mi-a pus puține întrebări: *Care e numele de călugărie? Ce vârstă aveți?* și... cam atât! Sincer, mă așteptam să fiu supus unui *interogatoriu* pe baza unui chestionar prestabilit cu minuțiozitate și să fiu întrebat, în consecință, despre locul nașterii, despre părinți, frați, surori, prieteni, despre liceu, facultate, despre profesorii sau duhovnicii mei, despre preocupări, în ce mănăstire am mai viețuit, ce intenții am, ce mă pricep să fac... ca la anchetă! Mă așteptam și la întrebări-fulger prin care să îmi testeze cultura generală și cea teologică. Nimic din toate acestea! S-a vorbit puțin, savurând fiecare o zeamă lungă, de post, și doi cartofi fierți. La un moment dat, eram ferm convins că singurul lucru care îl interesa cu adevărat pe noul meu episcop era felul manierat sau grobian în care manevram tacâmurile.

Am terminat masa frugală și ne-am ridicat să mulțumim în rugăciune. Alături de mine stătea Părintele Paisie, călăuza și



născut matală, reparațiile s-ar putea să te coste o mică avere. Dar ce să zic?! Face! Uite ce te sfătuiesc: o repari și apoi o vinzi cu acte în regulă unui colecționar. Nu zic că o să te îmbogățești, să dea Dumnezeu!, dar poate primești și matală câțiva bănuți pe ea să cumperi un tir de cărămidă pentru mănăstire.

După primele dezamăgiri, descoperisem că BMW-ul avea și calitate: scaunele, fețele de la uși și bordul erau din piele veritabilă. În interior avea părți lucrate din lemn de mahon autentic. Avea culoare neagră, deci potrivită ținutei monahale. Viteza maximă: 280 km/h! Instructorul, un bun cunoscător în domeniu, era fascinat de felul în care *torcea* motorul – o bijuterie! Cu chiu, cu vai, am ajuns la Valu' lui Traian, ultima localitate înainte de Constanța, unde am lăsat mașina în curtea unui cunoscut, urmând să hotărâm ce aveam de făcut. Până acolo alimentasem de două ori. Pe drum ne-am oprit să vedem dacă nu s-a spart rezervorul: nu era spart! Pur și simplu sorbea benzina din rezervor, cum se scurge apa în canalizare. Abia spre seară m-am întors, istovit de drum, de emoții și de stres, pe Dealul Casienilor.

Eram totuși fericit că urma să am și eu o mașină mai de *Doamne ajută*, că intram în rând cu lumea. Le-am povestit pățania cu BMW-ul Înaltpreasfințitului și celor trei frați din obște, care mă așteptau. Unul dintre ei m-a încurajat:

— *Nu vă necăjiți, Părinte, mă ocup eu de reparații; o să vă coste mai nimic. Am un prieten în Valu' lui Traian care se pricepe. Bun mecanic. O scoatem noi la capăt.*

Au fost cele mai odihnitoare cuvinte pe care le puteam auzi la sfârșitul acelei zile de pomină. În ochii mei, fratele devenise *Salvatorul*. L-am întrebat încă o dată, să îmi confirme:

— *Chiar poți să faci tu asta?*

— *Da, Părinte, rezolv eu. O nimica toată.*

